

разплаканитѣ очи на горското момиче. Навело се, взело едната отъ дветѣ търкулнати ябълки и я захапало.

— Коя си ти? — попиталъ Марко.

— Азъ съмъ Гюргя, самодивчето, а ти кой си?

— Азъ съмъ Марко.

— Кой Марко.

— Кралевиятъ. Синътъ на Вълкашина, дето владѣе Прилепъ и всичката земя наоколо.

— Имашъ ли сестра? — попитала го Гюра.

— Нѣмамъ, — отговорилъ Марко. — Ималъ съмъ нѣкога. Много хубава била. Казвали я Шаина. Баща ми билъ на война, когато една нощъ дошли трима черни араби, прескочили презъ градскитѣ стени, влѣзли у дома и грабнали Шаина. Тя била тогава като тебе. Баща ми, като се върналъ, проводилъ единъ боляринъ да я дири. Цѣлъ свѣтъ обиколилъ боляринътъ — никжде не я намѣрилъ.

— Искашъ ли да ми станешъ побратимъ? — рекло самодивчето и протегнало ржка да му подаде нахапаната ябълка.

Марко погледналъ жълтоокатата змия, която опасвала кръста на момичето, и се дръпналъ назадъ.

— Защо бѣгашъ?

— Страхъ ме е отъ змията.

— Яжъ отъ ябълката! Който

яде отъ златната ябълка — никога змия нѣма да го охапе.

Зарадвалъ се малкиятъ Марко, че ще има една малка по-сестрима въ гората, доялъ ябълката, погладилъ съ ржка змията по гърба и прегърналъ Гюргя.

Въ туй време силно се огънала гората. Запръщѣли клонитѣ, прѣснали се уплашени птицитѣ на всички страни. Чулъ се тропотъ. Обърнали се децата и видѣли — иде Вида самодива — Гюргината майка. На суръ еленъ яхала. Пѣстра змия държала въ лѣвата си ржка, а въ дѣсницата ѝ, намѣсто камшикъ, се виела жива зелена змия.

Запхтѣниятъ еленъ спрѣлъ подъ ябълката. Вида скочила на земята и грабнала момичето си.

— Искамъ го, майчице, — замолила се Гюргя на старата самодива, — да ми стане побратимъ! Нѣмамъ нито братче, нито сестра.

— Хубаво, — отвърнала Вида, — нека ти бжде побратимъ! Но той е много малъкъ и слабъ. Ако го духнешъ — ще падне. Юнакъ ли си, хей, малко момче?

— Юнакъ съмъ! — отговорилъ Марко.

— Я иди повдигни хее-оня камъкъ!

Самодивата му показала съ прѣстъ насреща високата пла-